

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.V.20.093/2025/5.

Az I. rendű felperes:

felperes1 (cím1)

A II. rendű felperes:

felperes2 (cím2)

A III. rendű felperes:

felperes3 (cím3)

A felperesek képviselője:

Dr. Vida Miklós Ügyvédi Iroda (cím4 ügyintéző: dr. Vida Miklós ügyvéd)

Az alperes:

alperes1 (cím5)

Az alperes képviselője:

Dr. Bak Béla Antal ügyvéd (cím6)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

a felperesek (9. sorszám alatt)

A per tárgya:

sérelemdíj megfizetése és egyéb

Az elsőfokú bíróság:

Zalaegerszegi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.P.20.145/2025/7. számú ítélet

Ítélet

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül törölje az általa 2023. március 8. napján a felperesek előzetes hozzájárulása nélkül rögzített, a felperesek és az alperes között folytatott 51 perc 43 másodperc hosszúságú beszélgetés felvételét a birtokában lévő adathordozókról.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

A felperesek által az alpereseknek fizetendő elsőfokú perköltség összegét személyenként 130.000 (százharmincezer) forintra leszállítja.

A felperesek által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét személyenként 33.600 (harmincháromezer-hatszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak – Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – az esedékesség napjáig 8.400 (nyolcezer-négyszáz) forint meg nem fizetett elsőfokú eljárási illetéket.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig személyenként 44.800 (negyvennégyezer-nyolcszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessenek meg az államnak, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 11.200 (tizenegyezer-kétszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az esedékesség napja - az elsőfokú eljárási illeték és a fellebbezési illeték tekintetében is - a jelen határozat meghozatalát követő hatvanadik nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Zalaegerszegi Törvényszék és a Pécsi Ítéltábla megnevezését, az első- és másodfokú határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett (felperes/alperes) adóazonosító számát fel kell tüntetni.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül személyenként 94.948 (kilencvennégyezer-kilencszáznegyvennyolc) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes gazdasági társasága, a cég1 Kft. vállalkozási jogviszony keretében helyiségon bontási munkákat, helyiséglen zsaluziákkal összefüggő munkákat végzett a felperesek cég2 Kft. nevű gazdasági társaságának a megrendelésére. A zsaluziákat érintő hibás teljesítés miatt vita alakult ki a felek között. A zsaluziákkal összefüggésben 2023. március 8. napján egyeztetés zajlott, amelyen a felperesek, az alperes, továbbá tanú1, a cég2 Kft. alkalmazottja vett részt. Tekintettel arra, hogy a felperesek a bontási munkák vállalkozói díjának megfizetését a zsaluziákra vonatkozó hibás teljesítés elszámolásától tették függővé, az alperes a megbeszélésről a résztvevők hozzájárulása nélkül, titokban hangfelvételt készített. Az I. rendű felperes a beszélgetés során kifejezésre juttatta, hogy amíg „nem tisztázódik” a kérdés, addig nem hajlandó fizetni.
- [2] 2024-ben a cég1 Kft. a cég2 Kft. ellen pert indított az elvégzett bontási munkák vállalkozói díjának megfizetése iránt. A Keszthelyi Járásbíróság az előtte 3.G.20.305/2024. szám alatt folyt perben a II. és III. rendű felpereseket tanúként hallgatta meg, akik a bontási munkákért járó vállalkozói díj készpénzes kifizetésére nyilatkoztak. A cég1 Kft. a tanúvallomásokat követően – utólagos bizonyítás keretében – csatolta a periratokhoz a 2023. március 8. napján tartott megbeszélésről készített hangfelvételt. A Keszthelyi Járásbíróság a 3.G.20.305/2024/34. sorszámú ítéletével kötelezte a cég2 Kft.-t, hogy fizesse meg a cég1 Kft.-nek a bontási munkák ellenértékeként járó vállalkozói díjat. Az indokolásban utalt arra, hogy a vállalkozói díj készpénzes kifizetésére tett tanúvallomásokat a peradatok cáfolták, a teljesítés konkrét körülményeire, annak időpontjára határozott előadást más tanúk nem tettek, ezért a bíróság a 2023. március 8. napján készült hangfelvételt az egyéb peradatokkal összevetve arra a következtetésre jutott, hogy a vállalkozói díj kifizetése nem történt meg.

- [3] A felperesek keresetükben kérték, hogy kötelezze a bíróság az alperest személyenként 700.000 forint sérelemdíj és annak 2023. március 9. napjától járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére; a 2023. március 8. napján készült hangfelvétel törlésére, a jövőbeni hasonló magatartástól tiltsa el az alperest, és kötelezze perköltség megfizetésére.
- [4] Hivatkozásuk szerint nem járultak hozzá a hangfelvétel elkészítéséhez, ezért az alperes megsértette a Ptk. 2:43.§ szerinti hangfelvételhez való jogukat. Ennek következményeként tartottak igényt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) és d) pontjaiba foglalt objektív szankciókra és a Ptk. 2:52.§-ban írt sérelemdíjra.
- [5] Kétségre vonták, hogy a hangfelvételen hallható beszélgetés összefüggésben állt a Keszthelyi Járásbíróság előtt 3.G.20.305/2024. szám alatt folyó per tárgyával.
- [6] Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a hangfelvétel törlésére kötelezése mellőzését és a felperesek perköltségben marasztalását kérte.
- [7] Előadat, hogy a hangfelvétel tartalma összefügg a Keszthelyi Járásbíróság előtt vállalkozói díj megfizetése iránt folyó perrel, mivel az ott elhangzottak igazolták, hogy az érintettek között más elszámolási vita is volt, amelytől függővé kívánták tenni a bontási munkákért járó vállalkozói díj kifizetését. Miután pedig a perben a vállalkozói díj készpénzben történt kifizetését állították, amelyről bizonylat nem készült, csak a hangfelvétellel tudta cáfolni a vállalkozói díj teljesítését. Elismerte, hogy a hangfelvétel az érintettek hozzájárulása nélkül készült, de a Pp. 269.§ (4) bekezdése alapján hivatkozott arra, hogy a jogsértő bizonyítási eszköz is kivételesen felhasználható, mert adott esetben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti jog kizárja a személyiségi jogsértést.
- [8] Utalt arra, hogy a felvételt nem hozta nyilvánosságra, azt csupán a perben használta fel. A hangfelvételen sem személyes adat, sem üzleti titok nem vált ismertté, olyan kifejezéseket sem rögzített, amelyek bárki jóhírnevének csorbítására alkalmasak lennének.
- [9] Hivatkozott arra is, hogy a jogsértésnek nem automatikus következménye a sérelemdíj, adott esetben nem következett be a felpereseknél nem vagyoni hátrány, a hangfelvétel felhasználása az alperesnek nem volt felróható.
- [10] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak személyenként 42.000-42.000 forint feljegyzett kereseti illetéket, továbbá az alperesnek személyenként 216.666-216.666 forint perköltséget.
- [11] Ítélete indokolásában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése, a Ptk. 2:43. § g) pontja, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdése, a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése és a Pp. 269.§ (1) bekezdés d) pontjának felhívása mellett utalt az Alkotmánybíróság 3/2015. (II.2.) AB határozata indokolásának [21] és [23] bekezdésére, továbbá a 13/2016. (VI.18.) AB határozat indokolásának [55] bekezdésére.
- [12] Kifejtette, hogy a perben azt kellett vizsgálni, hogy az adott esetben volt-e olyan kényszerítő ok, amely kivételesen indokoltta tette a felperesek hangfelvételhez fűződő jogának korlátozását, ennek eldöntése volt az elsődleges, nem pedig az, hogy a felpereseknél következett-e bármilyen nem vagyoni hátrány.
- [13] Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a 2023. március 8. napján a felek között zajlott beszélgetés rögzítéséhez, tartalmának egy peres eljárásban való felhasználásához a felperesek hozzájárulása hiányzott.
- [14] Vizsgálta, hogy voltak-e olyan körülmények, amelyek az elkészítés és felhasználás jogellenességét kivételesen kizárták, volt-e olyan különleges ok vagy körülmény, amely a főszabályból való eltérést indokolta. Utalt arra, hogy annak megítéléséhez, hogy valamely eljárásban bizonyítékként való felhasználás céljából a hangfelvétel készítése indokoltan

történt-e, nem nélkülözhető a felvétel tárgyának a konkrét eljárásban felmerült, bizonyítani kívánt ténnyel való összefüggésének vizsgálata. Ennek során a személyiségi jogi perben eljáró bíróságnak abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a más eljárásban bizonyítékként csatolt felvétel alkalmas-e a bizonyításra és kapcsolódik-e a bizonyítandó tényhez.

- [15] A hangfelvétel leiratából megállapította, hogy annak 6., 10. és 12. oldalán rögzítettek alapján a felperesek nem hivatkozhat alappal arra, hogy a hangfelvétel nem állt összefüggésben a Keszthelyi Járásbíróságon folyt per tárgyával.
- [16] A BDT2011. 2442. számú döntés alapján kifejtette, hogy a hangfelvételhez fűződő jog védelme körében felhívható személyiségi jog sérelme az adott perben akkor hagyható figyelmen kívül, ha a korlátozásra legitim cél érdekében, kényszerítő indokból kerül sor. Álláspontja szerint az alperes oldalán a felperesek részéről tanúsított jogsértés (a vállalkozói díj teljesítésének elmulasztása) kifejezésre juttatása volt az a kényszerítő indok, amely a felpereseknek a hangfelvételhez fűződő személyiségi joga korlátozását indokolta. A BDT2014. 3076. számú döntés alapján pedig arra utalt, hogy kényszerítő ok esetén is csak akkor vehető figyelembe a személyiségi jogsértéssel előállott bizonyíték, ha annak készítése vagy felhasználása nem okoz aránytalan sérelmet a bizonyítani kívánt jogsértéshez képest. Rámutatott, hogy adott esetben az alperes a hangfelvételt csak a Keszthelyi Járásbíróság előtti peres eljárásban használta fel, ott is mintegy ultima ratioként, a tanúvallomások cáfolataként. Arról az eljáró bíróságon kívül – azok szerezhettek tudomást, akik a beszélgetésen részt vettek, így nem tekinthető aránytalanának a felperesek hangfelvételhez fűződő személyiségi jogának a korlátozása.
- [17] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és ebből fakadóan sem a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) és d) pontok szerinti objektív szankciók, sem a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdésben írt sérelemdíj feltételeit nem vizsgálta.
- [18] Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása és a kereset teljesítése, másodlagosan annak hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása, továbbá az alperesnek a másodfokú perköltség megfizetésére kötelezése iránt. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdésében és a Pp. 369. § (3) bekezdésében, a megsértett eljárási jogszabályt a Pp. 269. §-ában, a Pp. 265. § (1) bekezdésében és a Pp. 342.§ (1) bekezdésében, a megsértett anyagi jogi jogszabályt a Ptk. 2:48. § (1) bekezdésében és a Ptk. 2:52. §-ában jelölték meg.
- [19] Hivatkozásuk szerint a bizonyítás eredménye okszerűtlen, emiatt hibásan állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállást, amelyre tekintettel ítélete jogszabálysértő és megalapozatlan.
- [20] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a „kényszerítő okot” túlzottan tágra értelmezte, a jogsértő bizonyítékot jogellenesen legitimálta, a hivatkozott Kúriai határozat (Pfv.IV.21.177/2019/4.) ugyanis kimondja, hogy jogsértő módon készült kép- vagy hangfelvétel kizárólag akkor használható fel hivatalos eljárásban, ha a bizonyítani kívánt tény más módon nem igazolható. Azt kell vizsgálni, hogy a bizonyítani kívánt tény bármilyen jogszerű módon igazolható volt-e más, jogszerű eszköz igénybevételével. Amennyiben igen – és adott ügyben szerintük ez fennállt -, úgy a jogsértő bizonyíték nem használható fel.
- [21] Sérelmezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a személyiségi jogokat sértő felvétel tárgyánál fogva alkalmas lehetett-e egyáltalán az adott tény bizonyítására, szerintük az e kérdésre adott válasz egyértelműen nemleges.
- [22] A jogsértő bizonyíték felhasználásának engedélyezését azért is kirívó jogsértésnek minősítették, mert a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében az alperest nem terhelte bizonyítási kötelezettség arra nézve, hogy a készpénzes fizetés megtörtént-e.

- [23] Állították, hogy nem állt fenn semmi olyan kényszerítő ok, amely a személyiségi jogsértéssel járó titkos felvétel készítését és felhasználását indokolta tette volna.
- [24] Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem végzett érdemi arányossági mérlegelést, ami az alkotmányos egyensúly hiányát eredményezte.
- [25] Az anyagi jogi jogszabálysértés körében rámutattak arra, hogy az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a hangfelvétel a felperesek hozzájárulása nélkül készült. Hivatkoztak arra, hogy ez a Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján önmagában megalapozza a személyiségi jogsértést, Hangsúlyozták, hogy erre tekintettel a hangfelvétel „felhasználására” nem is volt szükség a személyiségi jogsértés megállapíthatóságához, ezért irreleváns, hogy a perben történt felhasználás az elsőfokú bíróság szerint jogszerűnek minősült-e. Előadták, hogy a személyiségi jogsértést nem is a jogsértő bizonyíték perbeli „felhasználásában” jelölték meg, hanem kifejezetten annak előzetes, jogellenes elkészítésében; a perben történt felhasználás legfeljebb a jogsérelem súlyosbító tényezőjeként értékelhető.
- [26] Az így megvalósult jogsértés álláspontjuk szerint a Ptk. 2:52. § alapján sérelemdíj alapjául szolgálhat, ezért az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra is, hogy jogsértés hiányában a sérelemdíj iránti igényt sem kell vizsgálni. Ez a megközelítés nézetük szerint súlyosan ellentétes a sérelemdíj objektív jellegével: a jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíj nem fakultatív, nem méltánylási kérdés, hanem kötelező jogkövetkezmény.
- [27] Rámutattak arra is, hogy a hozzájárulásuk nélkül készült hangfelvétel felhasználása már akkor megvalósult, amikor az alperes azt becsatolta a peres iratok közé. Kifejtették, hogy a személyiségi jogsértés megtörténte szempontjából a bíróság álláspontja arról, hogy a jogsértő bizonyíték a perben értékelhető-e vagy sem, nem releváns, téves ezért az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, amely szerint jogsértés pusztán azért nem történt, mert a jogsértő bizonyítékot az alapügyben eljáró bíróság figyelembe vehetőnek, felhasználhatónak ítélte meg.
- [28] A felperesek a másodfokú bíróság által a felek tudomására hozott, a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértés – a Pp. 342.§ (1) bekezdésének megsértése, az alperes ellenkérelmén túlterjeszkedő elsőfokú ítéleti döntés – figyelembevételét kérték.
- [29] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felpereseknek a másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.
- [30] Érvelése szerint a Keszthelyi Járásbíróság előtti perben tagadta a készpénzfizetés megtörténtét. Az I. rendű felperes állítása és az általa bejelentett tanúk vallomása alapján készpénzáadás történt a részére. A pernek abban a szakaszában, amikor a felperes tanúi megtették tanúvallomásukat, érdekében állt annak a ténynek a bizonyítása, hogy a készpénzes fizetés nem történt meg. A tanúvallomások megdöntésére kérte a hangfelvétel bizonyítékként történő utólagos engedélyezését. A felperesek által állított készpénzfizetéskor a felperesek állítása szerint csak a jelen perben szereplő felek voltak jelen, semmilyen írásos anyag nem készült, így erről okiratot csatolni, vagy tanúkat bejelenteni nem lehetett, ezért a pernek ebben a szakaszában semmilyen más bizonyítékkal nem tudta állítását igazolni, mint a hangfelvétellel. Jogai védelme érdekében tehát nemleges bizonyításra szorult a felperesi állítással és bizonyítékokkal szemben, így a személyiségi jogsértéssel járó titkos felvétel készítése és felhasználása indokolt volt.
- [31] Hivatkozott arra is, hogy személyiségi jogok és az igazság kiderítéséhez fűződő érdek összevetését, arányossági vizsgálatát a bíróság elvégezte. Maga a Keszthelyi Járásbíróság – időközben jogerőre emelkedett – ítélete bizonyítja, hogy a hangfelvétel volt az, ami bizonyította, azt a tényt, hogy a díjfizetés nem történt meg.
- [32] Nem értett egyet azzal a felperesi állásponttal, hogy a sérelemdíj megállapítása kötelező jogkövetkezmény a személyiségi jog megsértése esetén, hivatkozása szerint a nem vagyoni

sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a felperesek azonban sem a keresetükben, sem a fellebbezésükben nem jelölték meg a nem vagyoni sérelem bekövetkezését, mibenlétét. Utalt arra, hogy a hangfelvételt csak a Keszthelyi Járásbíróság előtti peres eljárásban használta fel, ott is csak, mint egy ultima ratioként. A hangfelvételtől és annak tartalmáról csak az érintetteknek volt tudomása.

- [33] A fellebbezés nem megalapozott.
- [34] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a felek kérelmei körében rögzítetteket pontosítja annyiban, hogy az alperes ellenkérelmében a sérelemdíj és járulékaik megfizetésére irányuló kérelem elutasítását kérte, a hangfelvételnek az alperes által rögzítésre használt valamennyi adathordozóról való törlésére kötelezést nem ellenezte azzal, hogy a felperesek által kezdeményezett valamennyi polgári és büntető ügy befejezését követően határozza meg annak esedékességét a bíróság.
- [35] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a (2) és (4) bekezdésben foglalt eltéréssel - az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezésben fel kell tüntetni határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését, vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a d) pont szerint pedig meg kell jelölni azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a felperesek által megjelölt körben gyakorolta, az ebben a körben megjelölt jogszabálysértéseket, és a jogszabálysértés felperesek által megjelölt indokait vizsgálta.
- [36] A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Amennyiben a fellebbezés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kell helyezni az ítélet anyagi jogi felülbírálatára nem kerülhet sor, ezért – függetlenül az alperesek által megjelölt elbírálási sorrendtől – elsődlegesen a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmeket kellett vizsgálnia a másodfokú bíróságnak a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása körében. Ennek során a másodfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértéseket vizsgálhatta, arról kellett döntenie, hogy az alperesek által megjelölt eljárási szabálysértések miatt szükséges-e a Pp. 381. §-a alapján az eljárás megismétlése.
- [37] Az elsőfokú eljárásban nem került sor jogsértő bizonyítási eszköz figyelembevételének indítványozására, így az elsőfokú bíróságnak a Pp. 269. §-át nem kellett alkalmaznia, ez tehát az elsőfokú eljárási lényeges szabályainak megsértése megállapíthatóságát nem alapozza meg. Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a perben bizonyítási eljárás lefolytatására nem is került sor, illetve, hogy a bizonyítás eredményének okszerűtlenné minősítése a Pp. 369.§ (3) bekezdésének a) pontja alapján nem eljárási, hanem anyagi jogi felülbírálatot alapoz meg.
- [38] A Pp. 265. § (1) bekezdésének megsértésére ugyancsak alaptalanul hivatkoztak a felperesek. A perben a személyiségi jogsértés megvalósulása és annak objektív és szubjektív szankcióinak alkalmazhatósága körében kellett az elsőfokú bíróságnak bizonyítékokat értékelnie és a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének következményeiről döntenie, nem pedig a készpénzes fizetés megtörténtéről.
- [39] A másodfokú bíróság a felek tudomására hozta, hogy a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlelt, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 342.§

(1) bekezdését. A felperesek több kereseti kérelmet terjesztettek elő. A keresetlevél 1.1. pontjában az alperest sérelemdíj megfizetésére kérték kötelezni, míg az 1.2. pontban kérték, hogy az alperes által 2023. március 8. napján a felperesek előzetes hozzájárulása nélkül rögzített, felperesek és alperes között folytatott 51 perc 43 másodperc hosszúságú telefonbeszélgetéssel kapcsolatban az alperest kötelezze a bíróság a felvétel, minden általa rögzítésre használt adathordozóról való törlésére, továbbá kötelezze a jövőben az ilyen jellegű magatartásoktól való tartózkodásra. Az alperes a 3. sorszámú ellenkérelmében a keresetlevél 1.1. pontja szerinti sérelemdíj és kamatai megfizetése iránti kereseti kérelem elutasítását kérte, az 1.2. pont szerinti kereseti kérelem vonatkozásában pedig úgy nyilatkozott, hogy a felperesek által kért objektív szankciók közül az alperes által rögzítésre használt valamennyi adathordozóról való törlésre kötelezést a felperesek által kezdeményezett valamennyi polgári és büntetőügy befejezését követően határozza meg a törvényszék, mert az időelőtti törlés az alperes érdemi védekezését ellehetetlenítené. Az elsőfokú bíróság az 1.1 és az 1.2. pont szerinti keresetét is elutasította, ezzel az érdemi döntés az alperes 1.2 pontra vonatkozó ellenkérelmén túlterjed.

- [40] A felperesek az eljárási szabálysértés figyelembe vételét kérték, de e szabálysértés a fellebbezési eljárásban orvosolható, nem indokolt az elsőfokú eljárás megismétlése.
- [41] Hatályon kívül helyezési ok hiányában a másodfokú bíróság a felperesek által megjelölt anyagi jogi jogszabályok megsértését vizsgálta.
- [42] A Ptk. 2:43. § g) pontja értelmében a személyiségi jogok sérelmét jelenti a képmáshoz és hangfelvételhez való jog megsértése.
- [43] A Ptk. 2:48. § (1) bekezdése szerint képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges.
- [44] A más képmásával, hangfelvételével kapcsolatos bármilyen jogosulatlan, beavatkozó magatartás jogsértő. A védelem objektív jellegű. Mindenkinek alanyi joga eldönteni, hogy kívánja-e, hogy róla vagy hangjáról felvétel készüljön, és kívánja-e, hogy az bármilyen nyilvánosság elé kerüljön, hozzájárul-e ahhoz. A Ptk. kiegészíti az 1959. évi IV. törvény normaszövegét: nemcsak a képmás és hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához, hanem az elkészítéséhez és bármilyen módon történő felhasználásához is szükséges az érintett hozzájárulását kérni. A nyilvánosságra hozatal csak egy esete a hozzájárulás-köteles külső beavatkozásoknak. Az érintett beleegyezését már a felvétel elkészítéséhez be kell szereznie annak, aki más személyről kíván képmást készíteni. Ezt a felfogást tükrözi a Ptk. előtti bírói gyakorlat is: Hangfelvétel engedély nélküli elkészítése önmagában visszaélésnek minősül. A jogsértőt terheli annak bizonyítása, hogy a hangfelvétel elkészítése nem volt visszaélésszerű (BH2008. 266.). Hasonló álláspontot tükröznek a mértékadónak tekinthető ítéltáblai határozatok: BDT2009. 1962., BDT2007. 1682.
- [45] A fentiek értelmében helyesen hivatkoztak fellebbezésükben a felperesek arra, hogy az, hogy a hangfelvétel – az alperes által sem vitatottan – a felperesek hozzájárulása nélkül készült, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján önmagában megalapozza a személyiségi jogsértést.
- [46] Az elsőfokú bíróság által értékelt, az alapjog korlátozása körében figyelembe vett szempontok a személyiségi jog megsértésének megvalósulása szempontjából irrelevánsak, az alapjogok konkurálása esetén figyelembe veendő arányosság elve nem a személyiségi jogsértés megvalósulása kérdésében, hanem a jogsértő bizonyíték Pp. 269.§ (4) bekezdése szerinti figyelembe vehetősége körében értékelendő szempont. Tévesen utalt ezért ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság arra, hogy a perben azt kellett vizsgálni, hogy volt-e olyan kényszerítő ok, ami kivételesen indokoltá tette a felperesek hangfelvételhez fűződő jogának korlátozását, illetve, hogy abban a kérdésben is állást kellett foglalni, hogy a más eljárásban bizonyítékként csatolt felvétel alkalmas-e a bizonyításra és kapcsolódik-e bizonyítandó

tényhez. Téves továbbá emiatt az elsőfokú ítélet indokolásának ezt a részét támadó fellebbezési érvelés is, amellyel szemben maga a fellebbezés is rögzíti (3.8.5.), hogy a hangfelvétel elkészítésének jogszerűségét nem az határozza meg, hogy azt az alapügyben eljáró bíróság a perben figyelembe vehetőnek ítélte-e vagy sem.

- [47] A felperesek fellebbezési hivatkozásukkal ellentétben keresetükben az alperes jogsértő magatartásaként mind a hangfelvétel elkészítésére, mind annak felhasználására hivatkoztak. A hangfelvétel felhasználása tekintetében nem osztotta a másodfokú bíróság a felpereseknek azt az érvelését, hogy a jogsértő felhasználás már akkor megvalósult, amikor az alperes a felvétel leiratát becsatolta a periratok közé.
- [48] Az 1959. évi IV. törvény alapján kialakult bírói gyakorlat szerint, ha valaki egy hangfelvétel létezéséről a hangfelvétel tartalmának szóbeli ismertetésével, illetve a hangfelvétel leírt anyagának közzétételével tájékoztatja a közvéleményt, az csak tényközlés, ezzel a hangfelvétel nyilvánosságra hozatala nem történik meg, ezért a hangfelvétellel fűződő jog megsértése a jogosulatlan nyilvánosságra hozatal miatt nem állapítható meg. A hangfelvétel tartalmának ismertetése felhasználásnak minősül. Ebben az esetben azt kell vizsgálni, hogy a felhasználás visszaélésnek minősült-e. (EBH2012. P.16.).
- [49] Az a tény, hogy a Keszthelyi Járásbíróság az előtte folyamatban volt perben az utólagos bizonyítás keretében a Pp. 220.§ (1) bekezdése alapján előterjesztett bizonyítékot a (7) bekezdés alapján nem hagyta figyelmen kívül, és a jogsértő módon készült hangfelvétel leiratát Pp. 269.§ (4) bekezdése alapján bizonyítékként figyelembe vette, a jogsértően készített hangfelvétel felhasználásának jogsértő voltát kizárta.
- [50] Téves a felperesek fellebbezésében kifejtett az a jogi álláspont is, hogy a sérelemdíj a személyiségi jogsértés objektív következménye, a jogsértés megállapítása esetén kötelező jogkövetkezmény, a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független (objektív) szankcióit ugyanis a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése sorolja fel, amelyek közé nem tartozik a Ptk. 2:52.§-ában szabályozott sérelemdíj mint a személyiségi jogsértés szubjektív szankciója.
- [51] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés értelmében a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset összes körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg.
- [52] A Ptk. e §-ának értelmezése körében több álláspont is ismert. Az Új Ptk. Tanácsadó Testület többségi véleménye szerint személyiségi jogsértés megállapítása, valamint az objektív szankciók megítélése mellett is elutasíthatja a bíróság a sérelemdíj iránti keresetet, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulatának helyes értelmezése szerint a sérelmet szenvedett fél »az őt ért nemvagyoni sérelemért« követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a »jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges« fordulata mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nemvagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. A sérelemdíjra marasztalás lehetőségét biztosító törvényi rendelkezések céljának az a jogalkalmazás felel meg, amely nem marasztal olyan alacsony összegű sérelemdíj megfizetésére, amely nem alkalmas sem a sérelem kompenzálására sem pedig a jogsértéstől visszatartó preventív hatása kifejtésére.” A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján ennek

megfelelően a sérelemdíj megítélhetőségének nem feltétele a sértettet ért „további hátrány bekövetkeztének bizonyítása”, szükséges feltétel viszont Ptk. 2:52. § (1) bekezdés] a „sértettet ért nem vagyoni sérelem” léte, amely testi vagy lelki változásokban, illetve a személyiséget körülvevő társadalmi, természeti környezetnek a személyiségre hátrányos megváltozásában manifesztálódhat (PJD2017. 3.). A sérelemdíjnak reparatív funkciója is van. E tekintetben a sérelemdíj alapvetően különbözik a személyi jogsértéshez fűződő objektív szankciók alkalmazásának törvényi feltételétől [Ptk. 2:51. § (1) bekezdés], amely pusztán a „jogsértés tényét” kívánja meg.

- [53] A kialakult ítélkezési gyakorlat ezt az értelmezést fogadta el, következetes abban, hogy a sérelemdíj megítélése a személyiségi jogsértés bekövetkezésének nem automatikus jogkövetkezménye (Kúria IV.Pfv.20.289/2025/5., Pfv.IV.21.764/2015/4., Pfv.IV.20.954/2020.). Nem állapítható meg a gyakorlatnak megfelelően sérelemdíj abban az esetben, ha nem következik be a felpereseknél nem vagyoni hátrány.
- [54] A Kúria a Pfv.IV.20.954/2020/4. számú ítéletében rámutatott arra, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj megítélése. Amennyiben nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nem vagyoni hátrány keletkezett és a megállapított jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. A sérelemdíj jogintézményének több funkciója van, a keletkezett nem vagyoni hátrány kompenzációján túlmenően a sérelemdíj magánjogi büntetést is kifejez, illetve a további jogsértések elkövetése ellen ható preventív, megelőző hatást is gyakorolhat. A sérelemdíj iránti igény megalapozottságát minden esetben egyedileg kell elbírálni. A bíróságnak a döntésnél nem a felperes egyedi sértettség-érzéséből kell kiindulnia, hanem külső, objektív mérce alkalmazásával kell határoznia arról, hogy adott esetben indokolt-e személyiségi jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíj szankciójának alkalmazása.
- [55] A jelen esetben az volt megállapítható, hogy a jogsértés tárgyi súlya nem volt olyan jelentős, amely indokolta volna önmagában magánjogi büntetesként sérelemdíj megállapítását olyan esetben, amikor nem vagyoni hátrány sem volt megállapítható. Azt pedig, hogy a hangfelvétel jogsértő módon történt elkészítése számukra bármilyen nem vagyoni hátrányt okozott volna, a felperesek a perben nem állították, és nem is bizonyították, ennek hiányában ezért a sérelemdíj iránti keresetük a jogsértés megállapíthatósága ellenére megalapozatlan.
- [56] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése értelmében akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülési időn belül – az eset körülményeihez képest követelheti b) a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől; d) a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását és a jogsértéssel előállított dolog megsemmisítését vagy jogsértő mivoltától való megfosztását;
- [57] A sérelmes helyzet megszüntetése, helyreállításra, megsemmisítésre kötelezés a folyamatosan fennálló személyiségi jogsértések orvoslásának lehetséges objektív szankciója. Az említett szankciók alkalmazására tipikusan akkor kerülhet sor, ha a jogsértés valamilyen dolog (például fénykép, hang- vagy videofelvétel, rajz, írás, könyv stb.) elkészítése útján, azaz tárgyasult formában történt. A perbeli esetben a jogsértés hangfelvétel készítése útján történt, ezért az objektív szankció alkalmazása iránti kereset alapos, azt ellenkérelmében az alperes nem is vitatta. Az elsőfokú bíróság e keresetet elutasító döntése az alperes ellenkérelmén túlterjed, az ítélet e rendelkezése a Pp. 342.§ (1) bekezdésébe ütközik. Mérlegelve azt a körülményt, hogy a per tárgyát képező jogsértően készített hangfelvétel leiratát az alperes, illetve a felperesek több – köztük jelenleg is folyamatban lévő - eljárásban is csatolták - az objektív szankció alkalmazását a másodfokú bíróság az alperes birtokában lévő adathordozók tekintetében rendelte el.

- [58] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint változtatta meg.
- [59] A részben sikeres fellebbezés folytán a felperesek 20%-ban, az alperes 80%-ban lett pernyertes. E pernyertességi arányoknak megfelelően, a Pp. 83.§ (2) bekezdése, és a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján szállította le a másodfokú bíróság a felperesek által az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét, és határozta meg a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján a peres felek által megfizetendő le nem rótt elsőfokú illeték összegét. Ugyanezen pernyertességi arány és a Pp. 83.§ (2) bekezdése, és a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján kötelesek a felperesek a nagyobb részben pernyertes alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a Pp. 82.§ (3) bekezdése alapján a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja és a csatolt megbízási szerződés alapul vételével állapította meg.
- [60] A másodfokú bíróság a Pp. 102.§ (1) bekezdése és a Pp. 83.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a feleket, hogy a meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdése szerint fizessék meg, egyúttal a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket az esedékesség időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról. Tájékoztatja a feleket arról is, hogy ha az illetéket fizetési kötelezettségnek határidőben nem tesznek eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Pécs, 2025. november 27.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, dr. Berki Csilla s.k. bíró